

saadanne Forbud. Endvidere har Handelen maattet underkaste sig vidtgaende Forholdsregler, Indskrænkninger i dens Frihed med Hensyn til visse meget vigtige Varer for saaledes at sikre Landet det fornødne Kvantum, selv om Handelen med Fordel kunde have solgt de samme Varer andetsteds. Landbruget har ved forskellige Maksimalpriser og ikke mindst ved det store Forbud mod Opfodring af Korn og Hvede paa samme Maade maatte underkaste sig særlige Foranstaltninger, fremkaldte af de overordentlige Forhold. Ingen saadan Foranstaltning har Skibsfarten maattet bøje sig for. Tværtimod er alle Bestræbelser gaaet ud paa at lette og fremme Skibsfarten under de nuværende Forhold, og det forekommer mig at være besynderligt, hvis Skibsfarten under den nuværende Debat om dette Bidrag skulde glemme alle de Fordele, den under den første Del af Krigen har haft af Statsmagtens Hjælp til netop at fremme dens Fart over Havene. Det Lovforslag, der her er Tale om, Bidraget af Skibsfarten, er altsaa ingen Særbeskatning af Skibsfarten. Det er en Foranstaltning, som ækvivalerer Foranstaltninger, truffene overfor Handel, Industri og Landbrug, og som tværtimod vil stille Skibsfarten lige med de andre Erhverv her i Landet. Alle Erhverv her i Landet hardesudensamlede været Genstand for den særlige Beskatning, som hedder Merindtægtsskatten, men denne Merindtægtsskat rammer alle Erhverv paa ganske samme Maade.

Naar Spørgsmaalet da skulde være om, paa hvilken Maade Bidraget af Skibsfarten skulde ydes, saa henlede den overordentlige Kommission Regeringens Opmærksomhed paa to Veje: en Afgift af Tonnagen eller en Afgift af Bruttofragten. Overfor de Angreb, som er fremkommet paa det Lovforslag, her foreligger, skal jeg dog tillade mig at minde ærede Medlemmer om, at den overordentlige Kommission blandt dem, der har anbefalet Valget mellem en Afgift paa Tonnagen eller en Afgift af Bruttofragten, tæller en Række højt ansete Medlemmer fra forskellige Samfundsklasser og af alle forskellige Partifarver. Mænd af stor og fra alle Sider anerkendt Indsigt er saaledes traadt i Skranken for, at et Bidrag af Skibsfarten kunde under de nuværende Forhold rimeligt ydes som en Afgift af Bruttofragten. I et Møde med Skibsfartens Repræsentanter, hvor Spørgsmaalet om, hvorvidt det var muligt at naa til en Overenskomst som den, jeg før skildrede, fik sin endelige Afgørelse derhen, at Skibsfarten erklærede ikke at kunne tiltræde

den, blev ogsaa Spørgsmaalet om Afgiftens Form drøftet. Fra Skibsfartens Side blev der rettet en Række meget stærke Indvendinger mod en Afgift paa Tonnagen, og det forekommer mig, at mange af disse Indvendinger havde en ikke ringe Vægt. En Afgift paa Tonnagen er jo en Afgift paa Skibsrummet, hvad enten dette Skibsrum benyttes eller ikke, hvad enten det bringer Indtægt eller ikke. Jeg har set fremsat den Anskuelse, at en Afgift paa Tonnagen i nogen Maade kunde sammenlignes med en ren Grundskyld, en Afgift paa Grunden, ogsaa for saa vidt som den vilde have den Fordel, at den ligesom tilskyndede til at anvende Ejendommen. Paa samme Maade som en Grundskyld menes at skulle hindre Henlæggelse af Jord ubenyttet i Spekulationsøjemed, saaledes skulde en Tonnageafgift kunne hindre, at et Skib laa ubenyttet. Men under de nuværende Forhold vil jo Tilfældet ofte være det, at Tonnagen i en hel Maaned overhovedet ingen Fragt kan bringe, fordi Tonnagen ligger ubenyttet hen, ikke i Kraft af Rederens Ønske og Villie, men i Kraft af Magter, som griber ind ude fra og bringer den til ikke at give nogen Indtægt, nogen Fragt. Tonnageafgiften vil ikke desto mindre alligevel komme til at hvile paa et saadant fra Arbejde hindret Skib. Det forekommer mig, at mange af de Grunde, som blev anvendt mod Tonnageafgiften — hvoraf den, jeg her nævner, kun er en enkelt, og hvoraf andre pegede paa, at de forskellige Arter af Skibsfart burde kunne regne med forskellig Størrelse med Hensyn til Afgiften, hvad Tonnageafgiften ikke egnede sig til —, havde saa megen Vægt, at der var Grund til at vælge den anden af den overordentlige Kommissions Medlemmer anviste Vej: en Afgift af Bruttofragten. Selvfølgelig blev der af Skibslederne rettet Indvendinger imod den i rigt Maal, lige saa vel ved denne Forhandling som senere, men det forekommer mig ikke, at de Indvendinger, som er rettede mod den, har samme Vægt som de, der er rettede mod Afgiften paa Tonnagen. Afgiften af Fragten vil virke saaledes, omskrevet, at Staten siger gennem denne Afgift: Fragten paa Kul er for høj, Fragten paa Majs er for høj, Betalingen for den Tjeneste, der ydes af Skibsfarten, staar ikke længere i noget rimeligt Forhold til dens Værdi. Det vil ikke i dette Forhold være muligt at gøre den Indvending, at Skibsfarten overhovedet gør Landet ubetalelige Tjenester. Det er paa en Maade rigtigt, intet Land kan undvære Skibsfarten, vi heller ikke,